Vlaams Parlement

1867 (2018-2019) – Nr. 1
ingediend op 1 februari 2019 (2018-2019)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met
het samenwerkingsakkoord van 31 december 2018
tussen de Vlaamse Gemeenschap,
het Waalse Gewest,
de Franse Gemeenschapscommissie,
de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,
en de Duitstalige Gemeenschap
betreffende de mobiliteitshulpmiddelen

verzendcode: WEL

INHOUD

Memorie van toelichting 3

Memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord 9

Voorontwerp van decreet 17

Advies van de Strategische Adviesraad voor het Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid 21

Advies van de Raad van State 25

Ontwerp van decreet 41

Bijlage: Tekst van het samenwerkingsakkoord 45

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Situering

Het samenwerkingsakkoord waarvan de instemming in het ontwerp van decreet werd vastgelegd, heeft betrekking op de mobiliteitshulpmiddelen. Het betreft zowel de mobiliteitshulpmiddelen die werden overgedragen naar de gemeenschappen en de gewesten door de bijzondere wet van 6 januari 2014 betreffende de Zesde Staatshervorming en voorheen vergoed werden door de federale overheid via de ziekte- en invaliditeitsverzekering als de mobiliteitshulpmiddelen die al door de gemeenschappen vergoed worden op grond van hun bevoegdheid inzake het beleid van personen met een handicap (artikel 5, §1, II, 4°, bijzondere wet tot hervorming der instellingen (BWHI)).

De basisprincipes van dit samenwerkingsakkoord zijn:
– het verzekeren van de continuïteit in de dienstverlening;
– het garanderen van de rechtszekerheid;
– het verhinderen van het cumuleren van vergoedingen voor mobiliteitshulpmiddelen bij verschillende deelentiteiten.

Om deze principes te garanderen wordt in dit samenwerkingsakkoord duidelijk omschreven welke criteria gehanteerd worden om – bijvoorbeeld bij verhuis – te bepalen welke deelentiteit zal instaan voor de vergoeding van het mobiliteitshulpmiddel. Tevens worden in dit samenwerkingsakkoord een aantal maatregelen genomen om – bijvoorbeeld bij verhuis – te vermijden dat de aanvraagprocedure helemaal opnieuw moet gestart worden.

De finaliteit van een staatshervorming is dat de gemeenschappen en gewesten een eigen beleid kunnen uitstippelen. In dit samenwerkingsakkoord waken we erover dat deze autonomie niet leidt tot een onbillijke toename van de administratieve lasten bij de burger en bij alle betrokken actoren. Zonder dat hierbij afbreuk wordt gedaan aan de bevoegdheid van iedere deelentiteit om eigen procedures en maatregelen uit te werken.

Voor de burger betekent dit dat de documenten voor een aanvraag van een mobiliteitshulpmiddel bij renting (medisch voorschrift, indicatiestelling enzovoort) ook gelden, als de persoon na de aanvraag – en voor de aflevering van het mobiliteitshulpmiddel – verhuist naar een andere deelentiteit. Bij verhuis zal dan wel de procedure van de nieuwe entiteit moeten gevolgd worden.

Voor de professionele actoren betekent dit dat een erkenning in één van de deelentiteiten wordt gelijkgesteld met een erkenning in de andere deelentiteit, maar dat iedere deelentiteit de mogelijkheid heeft om bijvoorbeeld voor de doelgroep van snel degeneratieve aandoeningen bijkomende criteria op te leggen. Gelijkwaardigheid van de erkenningen is het uitgangspunt, waarbij iedere entiteit de mogelijkheid gelaten wordt om specifieke criteria of competenties te eisen in functie van specifieke prestaties.

Voor de producenten en distributeurs van mobiliteitshulpmiddelen betekent dit dat we afspreken om een systeem uit te bouwen, waarbij producenten en leveranciers slechts één keer een aanvraag tot validering van een product moeten doen. Daarbij behouden de verschillende deelentiteiten de autonomie om te valideren en de vergoeding te bepalen. Dit geldt niet voor de Duitstalige Gemeenschap, omdat zij niet langer met een productlijst werken.

Voor de verdere toelichting bij de inhoud van het samenwerkingsakkoord kan verwezen worden naar de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord.

B. Advies van de Strategische Adviesraad voor het Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (SAR WGG)

Op 27 juli 2018 bracht de SAR WGG een spoedadvies uit waarin ze, wegens de korte termijn van advies, geen inhoudelijke opmerkingen geven bij dit samenwerkingsakkoord maar wel vragen om de uitvoering van dit akkoord systematisch te evalueren en indien nodig bij te sturen. Zij vragen geconsulteerd te worden bij het zoeken naar oplossingen voor eventuele uitvoeringsproblemen.

C. Advies van de Raad van State

De Raad van State, afdeling Wetgeving bracht advies uit op 26 september 2018 met kenmerk 64.089/VR. Hieronder wordt aangegeven welk gevolg aan de opmerkingen van de Raad van State werd gegeven.

– Bevoegdheid

In artikel 10, derde lid, van het samenwerkingsakkoord wordt bepaald dat bandagisten met exploitatiezetel in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad een keuze moeten maken om gemachtigd te worden door de Vlaamse Gemeenschap of de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC). De andere deelentiteit zal deze machtiging gelijkstellen met een machtiging door deze deelentiteit.

De Raad van State merkt in zijn advies op dat een bandagist die in georganiseerd verband werkt geen keuze heeft voor zover dat georganiseerd verband zo georganiseerd is dat er blijk wordt gegeven van een band met de Vlaamse Gemeenschap of met de Franse Gemeenschap, of dat integendeel niet kan worden geacht tot de ene of de andere gemeenschap te behoren. In dat geval wordt de bandagist namelijk op basis van objectieve factoren beschouwd als een onderdeel van hetzij een unicommunautaire, hetzij een bicommunautaire instelling (randnummer 4).

Artikel 10, derde lid, van het samenwerkingsakkoord is zo aangepast dat de bandagist zich moet wenden tot de Vlaamse Gemeenschap, de GGC of de COCOF (Commission Communautaire Française) om gemachtigd te worden. Het is dus de bedoeling dat de bandagisten zich wenden naar de instelling waarvan zij beschouwd worden onderdeel uit te maken op basis van objectieve factoren.

Bovenstaande toelichting werd ook opgenomen in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord.

– Overeenstemming met het EU-recht

In het advies van de Raad van State worden ook enkele opmerkingen gemaakt bij artikel 5 van onderhavig samenwerkingsakkoord met betrekking tot de overeenstemming met het EU-recht.

1. Artikel 5, §1, van het samenwerkingsakkoord bepaalt dat het domicilieadres van de aanvrager gehanteerd wordt om te bepalen welke deelentiteit instaat voor het verlenen van het mobiliteitshulpmiddel en voor de financiering ervan. De Raad van State merkt op dat het ontwerp opgesteld is met het uitgangspunt dat de verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels van toepassing is op alle mobiliteitshulpmiddelen waarop het samenwerkingsakkoord betrekking heeft. Het gevolg daarvan is dat als op grond van de aanwijzingsregels van verordening 883/2004 het socialezekerheidsstelsel van een andere lidstaat van de Europese Unie of de Europese Economische Ruimte van toepassing is, geen enkele

regeling van een deelentiteit van toepassing is, ook al heeft een persoon zijn woonplaats in een van de deelentiteiten (randnummer 6.1).

De Raad van State stelt in zijn advies dat de aanknopingsfactoren in het samenwerkingsakkoord dienen om de bevoegde deelentiteiten aan te duiden en niet om concreet de rechten van de betrokken personen aan te duiden. De deelentiteiten in kwestie zullen er daarom over waken dat de eigen regeling inzake mobiliteitshulpmiddelen geen rechten toekent wanneer overeenkomstig verordening 883/2004, de regeling (of het socialezekerheidsstelsel) van een andere lidstaat van toepassing is. Als gevolg hoeft het samenwerkingsakkoord hieromtrent niet aangepast te worden.

2. Artikel 5, §2, van het samenwerkingsakkoord vormt een afwijking op artikel 5, §1. Het artikel bepaalt dat de exploitatiezetel van de werkgever van de aanvrager gehanteerd wordt om te bepalen welke deelentiteit instaat voor het verlenen van het mobiliteitshulpmiddel en voor de financiering ervan, wanneer de aanvrager zijn woonplaats heeft in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland. Deze paragraaf geldt echter enkel voor personen die wonen in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland en niet voor personen die hun woonplaats in België hebben, die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en waarvan de woonplaats zich bevindt in een andere deelentiteit dan deze waarin zij worden tewerkgesteld. Voor die personen wordt het woonplaatscriterium, vermeld in artikel 5, §1, gehanteerd.

De Raad van State wijst erop dat de aanknopingsfactoren bepaald in artikel 5, §§1 en 2, van het samenwerkingsakkoord grote gelijkenissen vertonen met criteria die inzake de gezinsbijslagen zijn vastgelegd in het samenwerkingsakkoord van 6 september 2017. De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft ten aanzien van dat samenwerkingsakkoord opgemerkt dat de toepassing van de 'zorgverzekeringbeginselen' betekent dat de gezinsbijslagregeling ook van toepassing moet worden gemaakt op elke persoon die in een ander taalgebied woont, en die gebruikgemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en voor wie, wegens tewerkstelling in het eigen taalgebied, op grond van de aanwijzingsregels van verordening 883/2004 het socialezekerheidsstelsel van België van toepassing is. Hij stelt eveneens dat hetzelfde mutatis mutandis geldt voor de mobiliteitshulpmiddelen (randnummer 6.2).

In advies 62.943/VR van de Raad van State van 28 juni 2018 over het voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de aanknopingsfactoren, het beheer van de lasten van het verleden, de gegevensuitwisseling inzake de gezinsbijslagen en de praktische regels betreffende de bevoegdheidsoverdracht tussen de kinderbijslagfondsen, is vermeld dat niet uit te sluiten is dat het Hof van Justitie en/of het Grondwettelijk Hof tot de conclusie zouden komen dat het stelsel van de gezinsbijslagen onderscheiden moet worden van het geval van de zorgverzekering. Het Hof zou met name kunnen vaststellen dat de gezinsbijslagen, ook gelet op de waarborg van artikel 23 van de Grondwet, in alle deelgebieden worden toegekend (zij het niet noodzakelijkerwijze op dezelfde wijze), zodat niet daadwerkelijk sprake kan zijn van een minder gunstige behandeling of van het verlies van socialezekerheidsvoordelen, wanneer een persoon onder een van de vier mogelijke gezinsbijslagsstelsels ressorteert.

Net als de gezinsbijslag moet de regelgeving met betrekking tot mobiliteitshulpmiddelen onderscheiden worden van de regelgeving met betrekking tot de zorgverzekering in die zin dat er voor mobiliteitshulpmiddelen vier gelijkwaardige

systemen zullen worden voorzien. Wanneer het woonplaatscriterium gehanteerd wordt, zal dit dus geen belemmering vormen voor het recht op vrij verkeer, zoals gewaarborgd door het EU-recht, aangezien de vermelde bijzondere categorie van personen op vlak van mobiliteitshulpmiddelen niet benadeeld worden ten opzichte van personen die in dezelfde deelentiteit werken, maar daar eveneens hun woonplaats hebben.

– Overeenstemming met artikel 63, derde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen

De Raad van State stelt dat uit de parlementaire voorbereiding van artikel 63, derde lid, van de BWHI en uit de toelichting bij het amendement op de voorgestelde tekst dat goedgekeurd werd door de bevoegde Senaatscommissie valt af te leiden dat de bijzondere wetgever met de notie 'één loket' niet zozeer de organisatie van één loket of dienst in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad voor ogen had, maar wel de onderlinge afstemming door de bevoegde overheden van hun bevoegdheidsuitoefening, zodat de persoon met een handicap zich slechts tot één loket of dienst dient te wenden om al zijn rechten of aanspraken op mobiliteitshulpmiddelen te kunnen uitoefenen.

Artikel 5, §1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarvan de instemming wordt beoogd, heeft betrekking op de aanvraag voor een tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen door een inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Er werd bepaald dat voor de indiening van de aanvraag voor een tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen, de inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad "zijn aanvraag voor tegemoetkoming [kan] indienen bij hetzij het loket van de GGC, hetzij de zorgkas van de Vlaamse sociale bescherming (VSB) en wat de aanvullende tegemoetkoming betreft, bij de instantie via een uniek loket, vermeld in artikel 63, derde lid, van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen (BWBI)".

De Raad van State merkt op dat door in artikel 5, §1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt verleend, eerst te bepalen dat een aanvraag kan worden gedaan hetzij bij een zorgkas in het kader van de Vlaamse sociale bescherming, hetzij bij het GGC-loket, en vervolgens voor de aanvullende tegemoetkoming het uniek loket ter sprake te brengen, de indruk gewekt wordt dat de persoon met een handicap zijn aanvragen bij verschillende instanties moet doen en zijn rechten dus niet kan laten gelden bij 'één loket'.

Conform artikel 5, §1, tweede lid, kan wie in dit tweetalig gebied woont en aangesloten is bij de Vlaamse sociale bescherming zijn aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel indienen bij ofwel het loket georganiseerd door de GGC (GGC-loket), ofwel bij de zorgkas van de Vlaamse sociale bescherming (VSB-loket), volgens de regels bepaald in het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Inwoners van voornoemd tweetalig gebied die niet zijn aangesloten bij de Vlaamse sociale bescherming kunnen hun aanvraag enkel indienen bij het GGC-loket.

Zowel bij het GGC-loket als bij het VSB-loket zullen echter het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen waar de persoon met een zorgbehoefte recht op heeft, kunnen worden aangevraagd. Dat houdt in dat zowel de medische hulpmiddelen die vóór de zesde staatshervorming tot de bevoegdheid van de federale overheid behoorden als de aanvullende mobiliteitshulpmiddelen die reeds tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoorden (de aanvullingen die vroeger via VAPH werden verleend, of de aanvullingen die door de Phare worden verleend) kunnen worden aangevraagd bij zowel het GGC-loket als het VSB-loket.

Bovenstaande toelichting werd ook opgenomen in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord.

Artikel 5, §1, tweede lid, werd gewijzigd om het bovenstaande te verduidelijken.

– Opleggen van criteria

1. Artikel 11, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord bepaalt dat een bevoegde deelentiteit 'bijkomende criteria' kan opleggen die tevens gelden voor de gelijkgestelde bandagisten, terwijl artikel 10, derde lid, de bevoegde deelentiteit de mogelijkheid biedt om de gelijkstelling in te trekken of te schorsen, niet alleen wanneer de gelijkgestelde bandagist/orthopedisch technoloog niet aan de bijkomende criteria voldoet, maar ook wanneer die niet voldoet aan de (basis)voorwaarden van de bevoegde deelentiteit.

De Raad van State merkt op dat om in overeenstemming te zijn met het beginsel van wederzijdse erkenning, de deelentiteiten enkel bijkomende criteria kunnen vaststellen als daarvoor legitieme doelstellingen kunnen worden aangehaald (randnummer 8.3). Hetzelfde geldt voor de intrekking en de schorsing van de gelijkstelling. De deelentiteiten nemen hier akte van en zullen rekening houden met de vereiste wanneer ze een criterium willen opleggen.

2. Artikel 11, tweede lid, bepaalt dat de deelentiteiten in overleg gaan voor het specificeren van bijkomende criteria die aan bandagisten kunnen worden opgelegd als voorwaarde voor de terugbetaling van prestaties. De Raad van State merkt op dat de bepaling zo geformuleerd is dat het overleg voor de totstandkoming van reglementaire bepalingen een voorafgaand substantieel vormvereiste vormt, waarvan de naleving door de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State en door de hoven en rechtbanken zal worden bewaakt (randnummer 9).

Het overleg bepaald in artikel 11, tweede lid, is echter nooit bedoeld als substantiële vormvereiste. Het overleg met de andere deelentiteiten is bedoeld als een inspanningsverbintenis naar de andere deelentiteiten toe. Om die reden is artikel 11, tweede lid, aangepast naar "De deelentiteiten verbinden zich ertoe in overleg te gaan voor het specifiëren van deze vereisten en om de criteria maximaal op elkaar af te stemmen.". De memorie van toelichting verduidelijkt dit door middel van de volgende toevoeging: "Dat overleg is geen vormvereiste voor het opleggen van bijkomende machtigingsvoorwaarde, maar wordt beschouwd als een inspanningsverbintenis naar de andere deelentiteiten toe.".

3. De Raad van State stelt in zijn advies dat als het overleg in artikel 11, tweede lid, plaatsvindt in het overlegorgaan, vermeld in artikel 14, dat dit ook uitdrukkelijk bepaald moet worden in artikel 14 (randnummer 10). Dat is echter niet het geval, dus artikel 14 wordt niet aangepast.

– Noodzakelijke informatie

Artikel 15 stelt dat de deelentiteiten zich ertoe verbinden alle noodzakelijke informatie uit te wisselen die vereist is voor de uitvoering van dit samenwerkingsakkoord. De Raad van State merkte op dat als verder geconcretiseerd zal worden wat wordt verstaan onder 'noodzakelijke informatie' in een uitvoeringsakkoord, dat uitdrukkelijk in de tekst van artikel 15 tot uiting moet worden gebracht (randnummer 11). In artikel 15 is daarom het volgende toegevoegd: "In een uitvoeringsakkoord, vermeld in artikel 92bis, §1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wordt bepaald welke informatie als noodzakelijk beschouwd wordt.".

– Inwerkingtreding

De Raad van State merkt aan dat het samenwerkingsakkoord enkel op 1 januari 2019 in werking kan treden als alle partijen tegen dan met het akkoord hebben ingestemd, dat de instemmingsnormen in het Belgisch Staatsblad zijn bekendgemaakt en dat ze in werking zijn getreden. Om die reden is in artikel 16 de zinsnede "treedt in werking op" vervangen door de zinsnede "heeft uitwerking met ingang van". Als het samenwerkingsakkoord na 1 januari 2019 pas in werking treedt, dan zal het een retroactieve werking hebben tot en met 1 januari 2019. De retroactieve werking is in dit geval toegestaan aangezien zij een wettig doel nastreeft en er een redelijk evenredigheidsverband is tussen dat doel en het middel van de retroactiviteit.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

MEMORIE VAN TOELICHTING BIJ HET SAMENWERKINGSAKKOORD

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemene toelichting

Met de Zesde Staatshervorming werden heel wat bevoegdheden van het federale beleidsniveau overgeheveld naar de gewesten en de gemeenschappen. Dit heeft ertoe geleid dat bestaande regelgeving werd herschreven of dat nieuwe regelgeving werd uitgewerkt. Om te vermijden dat hierdoor lacunes ontstaan of dat ongewenste effecten gegenereerd worden, sluiten de betrokken gewesten en gemeenschappen samenwerkingsakkoorden af.

Dit samenwerkingsakkoord heeft betrekking op de mobiliteitshulpmiddelen. Zowel de mobiliteitshulpmiddelen die werden overgedragen naar de gemeenschappen en de gewesten met de Bijzondere Wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming en voorheen vergoed werden door de federale overheid via de ziekte- en invaliditeitsverzekering als de mobiliteitshulpmiddelen die al door de gemeenschappen vergoed worden op grond van hun bevoegdheid inzake het beleid van personen met een handicap (art. 5, §1, II,4° Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen).

De basisprincipes van dit samenwerkingsakkoord zijn:

- Het verzekeren van de continuïteit in de dienstverlening;
- Het garanderen van de rechtszekerheid.

Om deze principes te garanderen wordt in dit samenwerkingsakkoord duidelijk omschreven welke criteria gehanteerd worden om - bv. bij verhuis - te bepalen welke deelentiteit zal instaan voor de vergoeding van het mobiliteitshulpmiddel. Tevens worden in dit samenwerkingsakkoord een aantal maatregelen genomen om – bv. bij verhuis – te vermijden dat de aanvraagprocedure helemaal opnieuw moet gestart worden.

De finaliteit van een staatshervorming is dat de gemeenschappen en gewesten een eigen beleid kunnen uitstippelen. In dit samenwerkingsakkoord waken we erover dat deze autonomie niet leidt tot een onbillijke toename van de administratieve lasten bij de burger en bij alle betrokken actoren. Zonder dat hierbij afbreuk wordt gedaan aan de bevoegdheid van iedere deelentiteit om eigen procedures en maatregelen uit te werken.

Voor de burger betekent dit dat de documenten voor een aanvraag van een mobiliteitshulpmiddel bij renting (medisch voorschrift, indicatiestelling,…) ook gelden, als de persoon na de aanvraag - en voor de aflevering van het mobiliteitshulpmiddel - verhuist naar een andere deelentiteit. Bij verhuis zal dan wel de procedure van de nieuwe entiteit moeten gevolgd worden.

Voor de professionele actoren betekent dit dat een erkenning in één van de deelentiteiten wordt gelijkgesteld met een erkenning in de andere deelentiteiten, maar dat iedere deelentiteit de mogelijkheid heeft om bv. voor de doelgroep van snel degeneratieve aandoeningen bijkomende criteria op te leggen entiteiten. Gelijkwaardigheid van de erkenningen is het uitgangspunt, waarbij iedere entiteit de mogelijkheid gelaten wordt om specifieke criteria of competenties te eisen in functie van specifieke prestaties.

Voor de producenten en distributeurs van mobiliteitshulpmiddelen betekent dit dat we afspreken om een systeem uit te bouwen, waarbij producenten en leveranciers slechts één keer een aanvraag

tot validering van een product moeten doen. Daarbij behouden de verschillende deelentiteiten de autonomie om te valideren en de vergoeding te bepalen. Dit geldt niet voor de Duitstalige Gemeenschap, omdat zij niet langer met een productlijst werken.

B. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1. Dit artikel bevat een opsomming van definities die verder gebruikt worden in het ontwerp van samenwerkingsakkoord.

Art. 2. Met de Zesde Staatshervorming zijn verschillende bevoegdheden vanuit de ziekte- en invaliditeitsverzekering overgedragen naar de gemeenschappen en de gewesten. Dit samenwerkingsakkoord heeft echter enkel betrekking op de mobiliteitshulpmiddelen. Voor de overige bevoegdheden worden afzonderlijke samenwerkingsakkoorden afgesloten.

Art. 3. Het samenwerkingsakkoord heeft betrekking op iedereen die zijn of haar domicilie heeft in België en op personen die rechten openen binnen de toepassing van de Europese en internationale regelgeving

Art. 4. Met dit samenwerkingsakkoord leggen de betrokken gemeenschappen en gewesten de basisprincipes van het samenwerkingsakkoord vast: continuïteit in de dienstverlening en rechtszekerheid. Hiermee willen de deelentiteiten vermijden dat personen verstoken blijven van een mobiliteitshulpmiddel omwille van mogelijke lacunes of onverenigbaarheden in nieuwe regelgeving die de gemeenschappen en gewesten in uitvoering van de Zesde Staatshervorming zullen uitvaardigen.

Art. 5. Als criterium om te bepalen welke deelentiteit instaat voor het verlenen van het mobiliteitshulpmiddel en voor de financiering ervan hanteren we het domicilieadres van de aanvrager. Voor personen die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun woonplaats hebben in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland is dat de deelentiteit waarin de exploitatiezetel van de werkgever van de aanvrager zich bevindt. Voor personen die gepensioneerd zijn en recht hebben op een Belgisch pensioen en wonen in een andere Lidstaat, is het de exploitatiezetel van de werkgever van de aanvrager waar hij werkte voor zijn pensioen.

Voor personen die hun woonplaats in België hebben, die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en waarvan de woonplaats zich bevindt in een andere deelentiteit dan deze waarin zij worden tewerkgesteld, bepaalt de woonplaats welke deelentiteit zal instaan voor de financiering van de verstrekte zorg, ongeacht de plaats waar de zorg wordt verstrekt. De Raad van State stelde in zijn advies dat er rekening gehouden moet worden met de bijzondere situatie van die personen in het licht van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 „betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels".

De Raad van State haalde in een advies van 28 juni 2018 met betrekking tot het voorontwerp van decreet houdende de instemming met het samenwerkingsakkoord van 6 september 2017 in kader van de gezinsbijslag echter het volgende aan:

"Het Hof zou met name kunnen vaststellen dat de gezinsbijslagen, ook gelet op de waarborg van artikel 23 van de Grondwet, in alle deelgebieden worden toegekend (zij het niet noodzakelijkerwijze op dezelfde wijze), zodat niet daadwerkelijk sprake kan zijn van een minder gunstige behandeling of

van het verlies van socialezekerheidsvoordelen, wanneer een persoon onder een van de vier mogelijke gezinsbijslagsstelsels ressorteert."

Aangezien de systemen met betrekking tot mobiliteitshulpmiddelen van de verschillende deelentiteiten als evenwaardig beschouwd worden, wordt er geacht dat men niet kan spreken van een minder gunstige behandeling of van het verlies van socialezekerheidsvoordelen wanneer het criterium van woonplaats gehanteerd wordt voor personen die hun woonplaats in België hebben, die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en waarvan de woonplaats zich bevindt in een andere deelentiteit dan deze waarin zij worden tewerkgesteld. Op dat vlak verschilt de regelgeving met betrekking tot mobiliteitshulpmiddelen van de zorgverzekering, waarbij het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof vaststelden dat er sprake was van een inbreuk op het Europees recht aangezien deze personen geen gebruik konden maken van de zorgverzekering. Een dergelijke zorgverzekering werd namelijk enkel in Vlaanderen aangeboden en er waren in de andere deelentiteiten van België geen gelijkwaardige systemen voorzien, wat wel zo is voor mobiliteitshulpmiddelen.

Het tweede lid van paragraaf 1 van dit artikel handelt specifiek over Brussel. Wie in dit tweetalig gebied woont en aangesloten is bij de Vlaamse sociale bescherming kan zijn aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel indienen bij ofwel het loket georganiseerd door de GGC (GGC-loket), ofwel bij de zorgkas van de Vlaamse sociale bescherming (VSB-loket), volgens de regels bepaald in het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Inwoners van voornoemd tweetalig gebied die niet zijn aangesloten bij de Vlaamse sociale bescherming kunnen hun aanvraag enkel indienen bij het GGC-loket.

Zowel bij het GGC-loket als bij het VSB-loket zullen het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen kunnen worden aangevraagd waar de persoon met een zorgbehoefte recht op heeft, dat betekent zowel de medische hulpmiddelen die vóór de Zesde Staatshervorming tot de bevoegdheid van de federale overheid behoorden als de aanvullende mobiliteitshulpmiddelen die reeds tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoorden (de aanvullingen die vroeger via VAPH werden verleend, of de aanvullingen die door de Phare worden verleend).

Iedere deelentiteit heeft zijn eigen procedures en aanvraagformulieren. Bij het indienen van een aanvraag moeten deze procedures gevolgd worden. Tevens moet het aanvraagformulier van de betrokken deelentiteit gebruikt worden. De arts, de indicatiesteller of de bandagist hoeven echter niet gedomicilieerd te zijn in de deelentiteit waar de aanvraag wordt ingediend. Gelijkwaardigheid van de erkenningen is het uitgangspunt.

Art. 6. Om bij het verhuizen naar een andere deelentiteit van een persoon met een zorgbehoefte ervoor te zorgen dat alle relevante gegevens voor de aanvraag in de nieuwe deelentiteit beschikbaar zijn. Zal het dossier met alle relevante informatie worden bezorgd aan de rechthebbende of aan het loket dat instaat voor de verdere afhandeling van het dossier.

Art. 7. In geval een mobiliteitshulpmiddel middels een verhuursysteem ter beschikking wordt gesteld, dan engageert de verhurende deelentiteit zich ertoe dat de personen die naar een andere deelentiteit verhuizen nog drie maanden verder gebruik kunnen maken van het verhuurde mobiliteitshulpmiddel. Op die manier geven we de betrokken persoon voldoende tijd om een nieuwe aanvraag in te dienen in de ontvangende deelentiteit.

Art. 8. Als een persoon verhuist nadat hij een aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel heeft ingediend en voor de beslissing genomen is, dan wordt in het verkoopsysteem de hele procedure verder afgewerkt in de deelentiteit waar de aanvraag werd ingediend. De deelentiteit die de beslissing neemt staat ook in voor de vergoeding van het mobiliteitshulpmiddel.

In geval van een verhuursysteem wordt de verdere procedure afgehandeld in de andere deelentiteit. Alle relevante informatie wordt bezorgd aan de persoon met een zorgbehoefte of aan het loket dat instaat voor de verdere behandeling van het dossier. De bedoeling is dat medische voorschriften, indicatiestellingen of rapporten die in het kader van de lopende, oorspronkelijke aanvraag reeds bezorgd werden, kunnen hergebruikt worden conform artikel 6.

Art. 9. Bij verhuis gelden niet langer de hernieuwingstermijnen van de oorspronkelijke deelentiteit, maar wel de termijnen van de nieuwe deelentiteit.

Art.10. Wie in een deelentiteit gemachtigd is als bandagist / orthopedisch technoloog in de mobiliteitshulpmiddelen wordt in de andere deelentiteiten gelijkgesteld. Hij kan dus ook in de andere deelentiteit verstrekkingen uitvoeren en factureren op voorwaarde dat hij de procedure van de betrokken deelentiteit volgt.

Iedere deelentiteit behoudt wel de bevoegdheid om de gelijkstelling van een bandagist te schorsen of in te trekken als hij niet aan de voorwaarden van de betrokken deelentiteit voldoet of niet aan de bijkomende criteria voldoet die een deelentiteit kan opleggen voor specifieke doelgroepen.

Als een deelentiteit de gelijkstelling van een bandagist schorst of intrekt, dan moeten de andere entiteiten daarvan op de hoogte gebracht worden.

Bandagisten met een exploitatiezetel in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad en in georganiseerd verband werkt, worden gelet op de wijze waarop het georganiseerd verband georganiseerd is, op basis van objectieve factoren beschouwd als een onderdeel van hetzij een unicommunautaire, hetzij een bicommunautaire instelling. De bandagisten wenden zich naar de instelling waartoe zij behoren, namelijk ofwel de Vlaamse Gemeenschap, ofwel de GGC, ofwel de Cocof, om gemachtigd te worden.

Art. 11. Een deelentiteit kan bijkomende machtigingsvoorwaarden opleggen voor zijn bandagisten / orthopedisch technologen in de mobiliteitshulpmiddelen. Deze voorwaarden gelden dan ook in het kader van de gelijkstelling. Met andere woorden: een bandagist die niet aan de bijkomende voorwaarden beantwoordt van een deelentiteit kan in de betrokken deelentiteit ook niet gelijkgesteld worden. De deelentiteiten spreken af om met mekaar in overleg te gaan, vooraleer bijkomende voorwaarden worden opgelegd. Dat overleg is geen vormvereiste voor het opleggen van bijkomende machtigingsvoorwaarde, maar wordt beschouwd als een inspanningsverbintenis naar de andere deelentiteiten toe.

Art. 12. België is een kleine markt voor producenten en verdelers van mobiliteitshulpmiddelen. Als de aanvraag voor de erkenning van een hulpmiddel door de staatshervorming nu in drievoud zou moeten gebeuren, dan wordt die markt nog kleiner wat ook een negatieve impact kan hebben op de kostprijs voor een mobiliteitshulpmiddel. Daarom wordt afgesproken om een systeem te ontwikkelen waarbij een aanvraag tot erkenning van een hulpmiddel slechts één keer moet ingediend worden en waarbij iedere deelentiteit – met uitzondering van de Duitse Gemeenschap - toch zijn autonomie behoudt wat betreft de voorwaarden voor de terugbetaling van producten.

Art. 13. Het is belangrijk dat de expertise met betrekking tot mobiliteitshulpmiddelen wordt gedeeld. Het aantal specialisten in die materie is immers vrij beperkt. Daarom engageren de deelentiteiten zich ertoe om hun adviescommissies open te stellen voor waarnemers uit de andere deelentiteiten.

Art. 14. Daarnaast wordt een overlegorgaan gecreëerd waar de expertise uit de verschillende deelentiteiten gebundeld wordt met het oog op kennisdeling en – waar mogelijk – met het oog op een afgestemd beleid inzake de erkenning van producten.

Art. 15. Gegevensuitwisseling vormt een belangrijk aspect van het samenwerkingsakkoord. Gegevensuitwisseling is een voorwaarde om bv. cumulregels toe te passen en hernieuwingstermijnen in rekening te brengen.

Art. 16. Dit artikel legt de datum van inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord vast en voorziet een uitzondering voor artikel 12 dat inwerking treedt op een gemeenschappelijke datum bepaald door een besluit van elk van de bevoegde regeringen. Dit artikel regelt ook de opzeggingsmodaliteiten.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

VOORONTWERP VAN DECREET

Vlaamse Regering

Voorontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van … tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Instemming wordt verleend met het samenwerkingsakkoord van … tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen.

Art. 3. Dit decreet treedt in werking de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt wordt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD VOOR HET WELZIJNS-, GEZONDHEIDS- EN GEZINSBELEID

SARWGG
Strategische Adviesraad
WELZIJN • GEZONDHEID • GEZIN

De heer Jo VANDEURZEN
Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
Ellipsgebouw
Koning Albert II-laan 35 bus 90
1030 BRUSSEL

contactpersoon	**ons kenmerk**	**Brussel**
Gunter Naets gnaets@serv.be	SARWGG_20180727_SWA_Mobiliteitshulpmiddelen_ADVDEF	27 juli 2018

Advies over het Voorontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van … tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen

Geachte heer minister

U vroeg de SAR WGG om spoedadvies over het Voorontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van … tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen.

De SAR WGG bezorgt u voorliggend advies dat op 27 juli 2018 in consensus door de raad werd goedgekeurd.

Bij de uitvoering van de zesde staatshervorming is het belangrijk dat personen met een zorg- en ondersteuningsbehoefte op eenvoudige wijze hun zorg en ondersteuning blijven krijgen, ook wanneer ze bijvoorbeeld van de ene deelstaat naar de andere verhuizen. Ook de andere actoren in de zorg en ondersteuning moeten hierbij hun werk zonder bijkomende (administratieve) lasten kunnen blijven uitvoeren. Het is goed dat de deelstaten met dit samenwerkingsakkoord aan deze verzuchtingen trachten tegemoet te komen.

De raad maakt – onder andere omwille van de korte adviestermijn – geen inhoudelijke opmerkingen bij dit samenwerkingsakkoord. De raad vraagt wel om de uitvoering van dit akkoord systematisch te evalueren en indien nodig bij te sturen. Mochten er uitvoeringsproblemen vastgesteld worden, wordt de raad graag geconsulteerd in het zoeken naar oplossingen.

Met vriendelijke groet

Jan De Maeseneer
voorzitter

Gunter Naets
Secretaris

Strategische Adviesraad Welzijn Gezondheid Gezin • Wetstraat 34-36, 1040 Brussel • T +32 2 209 01 11
info@sarwgg.be • www.sarwgg.be

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 64.089/VR
van 26 september 2018

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen’

Op 25 juli 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen,(*) en van rechtswege verlengd tot 25 september 2018,(**) een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap 'houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen'.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 18 september 2018. De verenigde kamers waren samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter en Martine BAGUET, kamervoorzitter, Peter SOURBRON, Bernard BLERO, Wanda VOGEL en Koen MUYLLE, staatsraden, en Astrid TRUYENS, griffier en Charles-Henri VAN HOVE, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Xavier DELGRANGE en Brecht STEEN, eerste auditeurs - afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 september 2018.

*

(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

(**) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond[1], alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap strekt tot het verlenen van instemming met het samenwerkingsakkoord van 24 juli 2018 tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie (hierna: CoCoF), de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (hierna: GGC) en de Duitstalige Gemeenschap 'betreffende de mobiliteitshulpmiddelen'. Dit samenwerkingsakkoord beoogt, luidens artikel 4 ervan, in het kader van de tegemoetkomingen voor mobiliteitshulpmiddelen, "de continuiteit in de dienstverlening en de rechtszekerheid van alle betrokken actoren te garanderen".

3. Naast de bepaling waarin de doelstelling ervan wordt weergegeven, bevat het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt verleend nog een aantal algemene bepalingen, namelijk definities (artikel 1 van het akkoord), en de omschrijving van het materiële (artikel 2) en het personele (artikel 3) toepassingsgebied.

Verder regelt het samenwerkingsakkoord onder meer:

- de wijze waarop de bevoegde deelentiteit wordt bepaald (artikel 5, §§ 1 en 2); in beginsel bepaalt de woonplaats van de rechthebbende de bevoegde deelentiteit, behalve wanneer de rechthebbende wiens recht op prestatie wordt geopend op basis van Europees of internationaal recht zijn woonplaats in het buitenland heeft, in welk geval de plaats van tewerkstelling dan de bevoegde deelentiteit bepaalt;
- de gevolgen van een wijziging van woonplaats voor het dossier van de rechthebbende, voor het rentingsysteem, voor de lopende aanvraag en voor de hernieuwingstermijnen (artikelen 6 tot 9);
- de automatische erkenning door de deelentiteiten van de federaal erkende bandagisten en de gelijkstelling door de deelentiteiten van een machtiging aan een bandagist om in het kader van de derdebetalersregeling tegemoetkomingen te ontvangen (artikel 10);
- de wijze waarop bijkomende criteria voor de terugbetaling van prestaties kunnen worden vastgesteld (artikel 11);
- de samenwerking om tot een gemeenschappelijke lijst van producten te komen (artikel 12);

[1] Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

- de mogelijkheid dat afgevaardigden van de deelentiteiten de adviescommissie van een andere deelentiteit bijwonen (artikel 13);
- de oprichting van een gemeenschappelijk overlegorgaan (artikel 14);
- een inspanningsverbintenis om de noodzakelijke informatie uit te wisselen (artikel 15);
- de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord (artikel 16).

BEVOEGDHEID

4. In artikel 10, derde lid, van het samenwerkingsakkoord wordt bepaald dat bandagisten met exploitatiezetel in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad een keuze moeten maken om gemachtigd te worden door de Vlaamse Gemeenschap of de GGC. De andere deelentiteit zal deze machtiging gelijkstellen met een machtiging door deze deelentiteit.

De Raad van State heeft in advies 62.331/1 over de bevoegdheid om in een regeling te voorzien voor verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen die gevestigd zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, het volgende opgemerkt:

> "7. Artikel 122 van het ontwerp machtigt de Vlaamse Regering om bijkomende voorwaarden te bepalen waaraan verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen en, in voorkomend geval, de onderneming waar de verstrekker in dienst is, moeten voldoen om gemachtigd te zijn om mobiliteitshulpmiddelen te verkopen of te verhuren. Voor zover die bepaling ook betrekking heeft op verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen die gevestigd zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad dient het volgende te worden opgemerkt.
>
> In zoverre de bepaling betrekking heeft op de onderneming waar de verstrekker in dienst is, kunnen enkel bijkomende verplichtingen worden opgelegd, voor zover die onderneming beschouwd kan worden als een instelling die wegens haar organisatie moet worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.
>
> In zoverre de bepaling betrekking heeft op de verstrekker zelf, rijst de vraag in hoeverre individuele verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen beschouwd kunnen worden als 'instellingen ... die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de (Vlaamse Gemeenschap)'. Uit de adviespraktijk van de Raad van State blijkt dat het niet is uitgesloten dat een natuurlijke persoon in bepaalde omstandigheden als een 'instelling' beschouwd kan worden.[2]
>
> Een individuele verstrekker van mobiliteitshulpmiddelen die in geen enkel georganiseerd verband werkt, kan niet in aanmerking komen voor de kwalificatie als 'instelling'. Een individuele zorgaanbieder die in een bepaald verband werkt, dat zelf georganiseerd is op een zodanige wijze dat blijk gegeven wordt van een band met de Vlaamse Gemeenschap, kan daarentegen wel als 'instelling' beschouwd worden. Ook indien individuele verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen 'zich op vrijwillige basis zouden kunnen richten tot één of meer instellingen die wegens hun organisatie geacht moeten worden uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap te behoren [zou] [o]p

[2] *Voetnoot 31 van het aangehaalde advies*: Adv.RvS 34.339/AV van 29 april 2003, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 21 november 2003 'betreffende het preventieve gezondheidsbeleid', *Parl.St.* Vl.Parl. 2002-03, nr. 1709/1, 157-159, opmerkingen 23-26.

onrechtstreekse wijze, met name via die instellingen, (...) de Vlaamse Gemeenschap wel verplichtingen kunnen opleggen aan de betrokken personen, zolang zij zich tot die instellingen blijven richten.”[3] Het is ook mogelijk dat de betrokken personen zich rechtstreeks bij een agentschap of een afdeling ervan in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad of bij een andere in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad gevestigde dienst van de Vlaamse overheid aanmelden en om bijvoorbeeld een vergunning verzoeken.[4]

De Vlaamse Regering zal er bij de redactie van de regeling inzake de voorwaarden waaronder een machtiging wordt gegeven, over moeten waken dat, voor zover die regeling van toepassing is op verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen die gevestigd zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, deze enkel bepalingen bevat die van toepassing kunnen zijn op verstrekkers die als ‘instelling’ kunnen worden beschouwd, m.a.w. die in georganiseerd verband werken of die zich aansluiten bij een Vlaamse instelling of die vrijwillig een aanvraag tot machtiging indienen en die na de machtiging zullen functioneren volgens de regels van de Vlaamse sociale bescherming.”[5]

Toegepast op bandagisten met exploitatiezetel in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, houdt dit in dat een bandagist die in een georganiseerd verband werkt, dat zelf georganiseerd is op een zodanige wijze dat blijk wordt gegeven van een band met de Vlaamse Gemeenschap of met de Franse Gemeenschap, of dat integendeel niet kan worden geacht tot de ene of de andere gemeenschap te behoren, geen keuze heeft, maar hij gelet op de wijze waarop het georganiseerd verband georganiseerd is, op basis van objectieve factoren beschouwd wordt als een onderdeel van hetzij een unicommunautaire, hetzij een bicommunautaire instelling. Zo kan, indien uit de kenmerken van de organisatie zou blijken dat het georganiseerd verband moet worden beschouwd als een instelling die uitsluitend tot de Franse Gemeenschap behoort, de betrokken bandagist niet de keuze maken om gemachtigd te worden door de Vlaamse Gemeenschap of de GGC.

Artikel 10, derde lid, van het samenwerkingsakkoord moet dan ook zo worden begrepen dat het enkel van toepassing is op de bandagist die niet in een georganiseerd verband werkt. Een dergelijke bandagist valt in beginsel onder de regeling van de GGC tenzij hij zich uitdrukkelijk zou aansluiten bij een instelling die tot de Vlaamse Gemeenschap of de Franse Gemeenschap[6] behoort of vrijwillig een machtiging[7] aanvraagt bij de Vlaamse Gemeenschap.

Onder dat voorbehoud kan de bepaling worden aanvaard.

---

[3] *Voetnoot 32 van het aangehaalde advies*: Adv.RvS 49.958/1/V van 2 augustus 2011 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2011-12, nr. 1395/1, 113-116, opmerking 9.

[4] *Voetnoot 33 van het aangehaalde advies*: *Ibid.*

[5] Adv.RvS 62.331/1 van 11 december 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’, opmerking 7, *Parl.St.* Vl.Parl. 2017-18, nr. 1474/1.

[6] Klaarblijkelijk is de keuze voor een Franstalige instelling thans niet mogelijk, aangezien de CoCoF geen dergelijke instellingen heeft opgericht of niet heeft voorzien in een keuzemogelijkheid voor een dergelijke instelling.

[7] Artikel 122 van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’ lijkt uit te gaan van een (vrijwillige) aanvraag tot machtiging.

ONDERZOEK VAN DE TEKST VAN HET VOORONTWERP

5. In het opschrift en in artikel 2 van het voorontwerp moet de datum van het samenwerkingsakkoord worden vermeld.

Voor het overige zijn bij de tekst van het voorontwerp van instemmingsdecreet geen opmerkingen te maken.

ONDERZOEK VAN DE TEKST VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

1. Overeenstemming met het EU-recht

6.1. In het samenwerkingsakkoord wordt voorzien in een aantal aanknopingsfactoren aan de hand waarvan wordt bepaald welke deelentiteit bevoegd is voor de tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen. In beginsel bepaalt de woonplaats van de persoon welke deelentiteit bevoegd is voor de tegemoetkoming en in welke deelentiteit de aanvraag moet worden ingediend (artikel 5, § 1, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord).

De stellers van het ontwerp gaan ervan uit dat verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels' (hierna: verordening 883/2004) van toepassing is op alle mobiliteitsmiddelen waarop het samenwerkingsakkoord betrekking heeft.[8] Dat heeft tot gevolg dat, indien op grond van de aanwijzingsregels van verordening 883/2004 het sociale zekerheidsstelsel van een andere lidstaat van de Europese Unie (hierna: EU) of de Europese Economische Ruimte (hierna: EER) van toepassing is, geen enkele regeling van een deelentiteit toepassing kan vinden,[9] ook al heeft een persoon zijn woonplaats in een van de deelentiteiten.

De in het samenwerkingsakkoord geformuleerde aanknopingsfactoren geven als dusdanig weliswaar niet uitdrukkelijk aan dat de deelentiteiten in bepaalde gevallen niet instaan voor de mobiliteitshulpmiddelen ten aanzien van personen op hun grondgebied waarop, op grond van de aanwijzingsregels van verordening 883/2004, enkel het socialezekerheidsstelsel van een andere lidstaat van de EU of de EER van toepassing is. De aanknopingsfactoren dienen evenwel om de bevoegde deelentiteit aan te duiden, niet om concreet de rechten van de betrokken personen aan te duiden. Het staat aan de deelentiteiten in kwestie ervoor te zorgen dat hun eigen regeling inzake mobiliteitshulpmiddelen geen rechten toekent wanneer overeenkomstig

[8] De gemachtigde verklaarde: "We gaan er in Vlaanderen vanuit dat alle mobiliteitshulpmiddelen vallen onder de EU Verordening 883/2004. De oplijsting van wat onder de EU-Verordening valt na de zesde staatshervorming wordt momenteel door de federale overheid bevraagd bij alle deelentiteiten met de bedoeling hier een eenvormig antwoord op te geven aan de Europese bevoegde instanties."

[9] Zie adv.RvS 62.331/1 van 11 december 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 18 mei 2018 'houdende de Vlaamse sociale bescherming', opmerking 13, *Parl.St.* Vl.Parl. 2017-18, nr. 1474/1. Zie ook de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming': "Het aanknopingscriterium aan het grondgebied van een Staat dat het resultaat is van internationale verplichtingen zal zich dus opdringen als een aanknopingscriterium aan de ene of de andere gemeenschap of aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in de door deze internationale verplichtingen voorziene gevallen.", *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 71.

verordening 883/2004, de regeling (of het sociaal zekerheidsstelsel) van een andere lidstaat van toepassing is.[10]

6.2. In artikel 5, § 2, van het samenwerkingsakkoord wordt bepaald dat, in afwijking van het woonplaatscriterium waarin de eerste paragraaf van die bepaling voorziet, de exploitatiezetel van de werkgever bepaalt welke deelstaatentiteit bevoegd is ten aanzien van "personen die hun woonplaats hebben in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland".

De vraag rijst evenwel of die bepaling voldoende rekening houdt met de bijzondere situatie van personen die hun woonplaats in België hebben, die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en waarvan de woonplaats zich bevindt in een andere deelentiteit dan deze waarin zij worden tewerkgesteld.[11]

In dat verband kan erop worden gewezen dat de aanknopingsfactoren bepaald in artikel 5, §§ 1 en 2, van het samenwerkingsakkoord grote gelijkenissen vertonen met criteria die inzake de gezinsbijslagen zijn vastgelegd in het samenwerkingsakkoord van 6 september 2017.[12] De Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft ten aanzien van dat samenwerkingsakkoord opgemerkt dat de toepassing van de "zorgverzekering-beginselen" betekent dat de gezinsbijslagregeling ook van toepassing moet worden gemaakt op elke persoon die in een ander taalgebied woont, en die gebruikgemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer van werknemers, zoals gewaarborgd door het EU-recht, en voor wie, wegens tewerkstelling in het eigen taalgebied, op grond van de aanwijzingsregels van verordening 883/2004 het socialezekerheidsstelsel van België van toepassing is.[13] Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor de mobiliteitshulpmiddelen.

---

[10] Zie: adv.RvS 62.943/VR van 28 juni 2018 over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap 'houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de aanknopingsfactoren, het beheer van de lasten van het verleden, de gegevensuitwisseling inzake de gezinsbijslagen en de praktische regels betreffende de bevoegdheidsoverdracht tussen de kinderbijslagfondsen', opmerking 7.1; adv.RvS 63.236/1 van 4 juli 2018, over een voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap 'zur Billigung des Zusammenarbeitsabkommens zwischen der Flämischen Gemeinschaft, der Wallonischen Region, der Gemeinsamen Gemeinschaftskommission und der Deutschsprachigen Gemeinschaft bezüglich der Angliederungsfaktoren zur Zuständigkeitsaufteilung, der Verwaltung der Altlasten, des Datenaustausches im Bereich der Familienleistungen und der Modalitäten der Zuständigkeitsübertragung zwischen Kindergeldkassen', opmerking 7.1; adv.RvS 63.500/2 van 11 juli 2018 over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest 'portant assentiment à l'Accord de coopération du 6 septembre 2017 entre la Communauté flamande, la Région wallonne, la Commission communautaire commune et la Communauté germanophone portant sur les facteurs de rattachement, la gestion des charges du passé, l'échange des données en matière de prestations familiales et les modalités concernant le transfert de compétence entre caisses d'allocations familiales', opmerking 8.1.

[11] Zie ook reeds adv.RvS 62.331/1 van 11 december 2017, opmerking 13.

[12] Samenwerkingsakkoord van 6 september 2017 tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Duitstalige Gemeenschap 'betreffende de aanknopingsfactoren, het beheer van de lasten van het verleden, de gegevensuitwisseling inzake de gezinsbijslagen en de praktische regels betreffende de bevoegdheidsoverdracht tussen de kinderbijslagfondsen'.

[13] Adv.RvS 62.943/VR van 28 juni 2018, opmerking 7.2.1; adv.RvS 63.236/1 van 4 juli 2018, opmerking 7.2.1; adv. 63.500/2, opmerking 8.2.1. Zie eerder al adv.RvS 62.149/1 van 8 december 2018 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 23 april 2018 'über die Familienleistungen', opmerking 9.3.3, *Parl.St.* Parl.D.Gem. 2017-18, nr. 222/1; adv.RvS 62.258/1 van 8 december 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van

Daaruit vloeit voort dat, voor zover de "zorgverzekering-beginselen" van toepassing zijn op de mobiliteitshulpmiddelen,[14] er bij het bepalen van de aanknopingsfactoren in artikel 5 van het samenwerkingsakkoord ook rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van personen die gebruik hebben gemaakt van het vrij verkeer van personen, die hun woonplaats hebben in een deelentiteit (in plaats van in een andere lidstaat van de EU of in een andere staat die partij is bij de EER of in Zwitserland), maar werkzaam zijn in een andere deelentiteit.

2. Overeenstemming met artikel 63, derde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 'met betrekking tot de Brusselse instellingen'

7.1. Artikel 63, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 luidt als volgt:

> "De Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap[15] en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, sluiten in elk geval een samenwerkingsakkoord voor het instellen van één loket voor de gehandicapten wat betreft het beheer van de mobiliteitshulpmiddelen bedoeld in artikel 5, § 1, II, 4°, van de bijzondere wet en de andere hulpmiddelen van dezelfde aard, op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.
>
> In afwachting van het sluiten van dit samenwerkingsakkoord, kennen de bevoegde diensten inzake het gehandicaptenbeleid van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap de mobiliteitshulpmiddelen bedoeld in artikel 5, § 1, II, 4°, van de bijzondere wet toe aan de personen die zich te dien einde tot hen richten. De aldus toegekende hulpmiddelen overeenkomstig de regels uitgevaardigd door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie vallen ten laste van deze laatste. Elke gemeenschap richt maandelijks een afrekening van de toegekende hulpmiddelen, aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie die haar de overeenstemmende middelen stort binnen de zestig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van deze afrekening."

---

de Vlaamse Gemeenschap van 27 april 2018 'tot regeling van de toelagen in het kader van het gezinsbeleid', opmerking 11.3.3, *Parl.St.* Vl.Parl. 2017-18, nr. 1450/1.

[14] Zie wat de gezinsbijslagen betreft het voorbehoud in de aangehaalde adviezen: adv.RvS 62.149/1 van 8 december 2017, opmerking 9.3.2; adv.RvS 62.258/1 van 8 december 2017, opmerking 11.3.2; adv.RvS 62.943/VR van 28 juni 2018, opmerking 7.2.1; adv.RvS 63.236/1 van 4 juli 2018, opmerking 7.2.1; adv. 63.500/2, opmerking 8.2.1. Zie ook adv.RvS 62.338/2 van 17 december 2017, over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 8 februari 2018 'relatif à la gestion et au paiement des prestations familiales', opmerking 6, *Parl.St.* Parl.W. 2017-18, nr. 989/1.

[15] Lees: de CoCoF (zie artikel 138 van de Grondwet en de ter uitvoering ervan aangenomen bijzondere decreten: decreet van 3 april 2014 van de Franse Gemeenschap 'relatif aux compétences de la Communauté Française dont l'exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire française', artikel 3, 7°; decreet van 4 april 2014 van de Franse Gemeenschapscommissie 'relatif aux compétences de la Communauté Française dont l'exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire française', artikel 3, 7°; decreet van 11 april 2014 van het Waalse Gewest 'relatif aux compétences de la Communauté Française dont l'exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire ', artikel 3, 7°).

Tijdens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd verduidelijkt wat met "één loket" wordt bedoeld. In de toelichting bij het voorstel dat tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 heeft geleid, merkten de indieners het volgende op:

> "Onder één loket dient te worden verstaan een hulpsysteem waarbij de gehandicapte het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen waarvan hij of zij kan genieten, kan verkrijgen door zich tot één enkele dienst te richten. In afwachting van dit Samenwerkingsakkoord kennen de bevoegde diensten van de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap (VAPH, Phare), overeenkomstig de regelen bepaald door de GGC, de mobiliteitshulpmiddelen toe aan de personen die zich tot hen richten." [16]

In de toelichting bij een amendement op de voorgestelde tekst, dat vervolgens werd goedgekeurd door de bevoegde Senaatscommissie,[17] preciseerden de indieners van het voorstel het volgende:

> "De indieners van het voorstel zien tot slot niet in hoe het voorgestelde artikel 63, derde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989, zou ingaan tegen de finaliteit van een enig loket, dat zoals uit het voorstel blijkt, moet gerealiseerd worden in hoofde van de gehandicapte, en niet vanuit de instelling zoals de Raad van State — verkeerdelijk — aangeeft in zijn advies nr. 53.932/AV). Dit betekent aldus dat het enig loket kan worden opgericht ofwel door twee instanties die aanwezig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (VAPH en Phare), zolang het voor de gehandicapte maar volstaat om zich tot één van de twee te wenden om de totaliteit van de hulpmiddelen te bekomen, ofwel door een instantie die onder de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie valt."[18]

Uit deze passages valt af te leiden dat de bijzondere wetgever met de notie "één loket" niet zozeer de organisatie van één loket of dienst in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad voor ogen had, maar wel de onderlinge afstemming door de bevoegde overheden van hun bevoegdheidsuitoefening, zodat de persoon met een handicap zich slechts tot één loket of dienst dient te wenden om al zijn rechten of aanspraken op mobiliteitshulpmiddelen te kunnen uitoefenen.

Er dient te worden nagegaan of de om advies voorgelegde regeling daarmee in overeenstemming is.

7.2. Artikel 5, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarvan de instemming wordt beoogd, heeft betrekking op de aanvraag voor een tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen door een inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Er wordt bepaald dat voor de indiening van de aanvraag voor een tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen, de inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad "zijn aanvraag voor tegemoetkoming [kan] indienen bij hetzij het loket van de GGC, hetzij de zorgkas van de Vlaamse Sociale Bescherming (VSB) en wat de aanvullende tegemoetkoming betreft, bij de

[16] Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 7 en 194.

[17] Verslag (MOUREAU en BEKE) namens de Commissie voor de institutionele aangelegenheden bij het voorstel van bijzondere wet 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', *Parl.St.* Senaat, 2013-14, nr. 5-2232/5, 352.

[18] Amendement nr. 29 bij het voorstel van bijzondere wet 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', *Parl.St.* Senaat, 2013-14, nr. 5-2232/4, 26.

instantie via een uniek loket, vermeld in artikel 63, derde lid, van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen (BWBI)".

In de memorie van toelichting bij het om advies voorgelegde voorontwerp wordt die bepaling van het samenwerkingsakkoord als volgt toegelicht:

> "Het tweede lid van paragraaf 1 van dit artikel handelt specifiek over Brussel. Wie in Brussel woont en aangesloten is bij de Vlaamse sociale bescherming kan zijn aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel zowel bij de Vlaamse sociale bescherming indienen als bij de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Hierover is een apart samenwerkingsakkoord gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie."

Dit apart samenwerkingsakkoord, hierna Uniloketsamenwerkingsakkoord genoemd,[19] is volgens de gemachtigde wel al gesloten, maar er is nog niet mee ingestemd door alle betrokken wetgevers. Volgens de gemachtigde alludeert de verwijzing naar het "uniek loket" in artikel 5, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt verleend naar het uniek loket zoals dat wordt geregeld in het Uniloketsamenwerkingsakkoord. In artikel 1, 4°, van dat laatste samenwerkingsakkoord wordt "uniek loket" omschreven als volgt:

> "overeenkomstig artikel 63, derde lid van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen (BWBI), bouwen de Vlaamse Gemeenschap enerzijds en de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof) en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) anderzijds een uniek loket uit op het grondgebied van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.
>
> In dit uniek loket kan de zorgbehoevende het geheel van zijn mobiliteitshulpmiddelen verkrijgen, zowel de in oorsprong door de federale overheid als door de gemeenschappen gefinancierde mobiliteitshulpmiddelen. Onder één loket dient te worden verstaan: een hulpsysteem waarbij de persoon met een zorgbehoefte het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen waarvan hij of zij kan genieten, kan verkrijgen door zich tot één enkele dienst te richten."

De gemachtigde[20] preciseerde voorts dat in artikel 5, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt verleend, met het begrip "aanvullende tegemoetkoming" (in de Franse tekst van het samenwerkingsakkoord: "intervention complémentaire") het volgende wordt bedoeld:

> "Dit slaat op de aanvullingen die vroeger via VAPH werden verleend of door de Phare."

7.3. De gemachtigde verklaarde nadrukkelijk dat het de bedoeling is dat het Uniloketsamenwerkingsakkoord ten laatste samen met het om instemming voorgelegde samenwerkingsakkoord in werking treedt, en dat het niet de bedoeling is dat de hypothese van artikel 63, vierde lid, van de bijzondere wet 12 januari 1989 zich voordoet. De verschillende bevoegde wetgevers zullen er dan ook dienen over te waken dat de instemmingsakten met beide samenwerkingsakkoorden tijdig worden goedgekeurd. Indien niet tijdig met het

[19] Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de CoCoF en de GGC 'betreffende het uniek loket voor mobiliteitshulpmiddelen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad'.

[20] Die verklaring vindt steun in onder meer artikel 5, tweede lid en 8, van het Uniloketsamenwerkingsakkoord.

Uniloketsamenwerkingsakkoord zou worden ingestemd, is de regeling van het om instemming voorgelegde samenwerkingsakkoord kennelijk in strijd met artikel 63, vierde lid, dat uitgaat van de uitoefening van de bevoegdheid van de GGC door de organen van de Vlaamse Gemeenschap en de CoCoF.

7.4. Door in artikel 5, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waarmee instemming wordt verleend eerst te bepalen dat een aanvraag kan worden gedaan hetzij bij een zorgkas in het kader van de Vlaamse Sociale Bescherming, hetzij bij het GGC-loket, en vervolgens voor de aanvullende tegemoetkoming het uniek loket ter sprake te brengen, wordt op zijn minst de indruk gewekt dat de persoon met een handicap zijn aanvragen bij verschillende instanties moet doen en aldus zijn rechten niet kan laten gelden bij "één loket". Of die indruk terecht is, zal moeten worden onderzocht bij het onderzoek van de instemmingsakten met het Uniloketsamenwerkingsakkoord.

Los van de vraag of het Uniloketsamenwerkingsakkoord in overeenstemming is met artikel 63, derde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989, verdient het aanbeveling om het tweede lid van artikel 5, § 1, zodanig te wijzigen dat ofwel enkel wordt bepaald dat de inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad zijn aanvraag kan indienen overeenkomstig het Uniloketsamenwerkingsakkoord, ofwel duidelijk blijkt dat de inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad zich voor àlle mobiliteitshulpmiddelen tot één loket (hetzij de zorgkas, hetzij het GGC-loket, hetzij Phare) kan wenden. Minstens dient dit te worden verduidelijkt in de memorie van toelichting.

3. Overeenstemming met het internrechtelijk vrij verkeer

8.1. Het samenwerkingsakkoord waaraan instemming wordt verleend, beoogt op twee vlakken het vrij verkeer van enerzijds de rechthebbenden op mobiliteitshulpmiddelen en anderzijds de bandagisten/orthopedagogisch technologen in de mobiliteitshulpmiddelen en de producenten van mobiliteitshulpmiddelen te regelen. Enerzijds wil het samenwerkingsakkoord de mobiliteit van de rechthebbenden tussen de verschillende deelentiteiten vergemakkelijken door een regeling te treffen voor het geval de woonplaats van de rechthebbende verplaatst wordt naar een andere deelentiteit (artikelen 6 tot 9). Anderzijds wordt beoogd voor bandagisten en orthopedisch technologen die in de verschillende deelentiteiten actief zijn, te voorzien in het principe van de gelijkstelling van de machtiging om in het kader van derdebetalersregeling een tegemoetkoming te verkrijgen (artikel 10, tweede lid),[21] alsook voor producenten en leveranciers van mobiliteitshulpmiddelen die in verschillende deelentiteiten hulpmiddelen op de markt brengen, te voorzien in de mogelijkheid om slechts één aanvraag voor de erkenning van een product in te dienen die geldt voor alle deelentiteiten, met uitzondering van de Duitstalige Gemeenschap (artikel 12, eerste lid).

[21] Met dien verstande dat bijkomende criteria voor de machtiging ook gelden voor de gelijkgestelde bandagisten (artikel 11).

8.2. Wanneer de deelentiteiten hun bevoegdheid inzake mobiliteitshulpmiddelen uitoefenen, moeten ze dat doen met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid, alsook met inachtneming van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid, zoals vastgesteld door of krachtens de wet, en door of krachtens de internationale verdragen.[22]

Zoals tijdens de parlementaire voorbereiding van de Zesde Staatshervorming nogmaals in herinnering is gebracht, impliceren de "principes van vrij verkeer het principe van de wederzijdse erkenning. Dit principe betekent volgens het Grondwettelijk Hof dat een persoon die diensten aanbiedt op het grondgebied van een deel van de Staat en de daar van toepassing zijnde regels naleeft, verondersteld wordt deze activiteit vrij te kunnen uitoefenen op het grondgebied van elk ander deel van de Staat, behalve indien deze laatste het nodig acht om striktere regels op te leggen teneinde een legitieme doelstelling te verwezenlijken".[23]

8.3. Door de automatische gelijkstelling van de bandagisten/orthopedisch technologen in de mobiliteitshulpmiddelen die door een andere deelentiteit gemachtigd zijn (en er hun exploitatiezetel hebben) om in het kader van een derdebetalersregeling tegemoetkomingen voor mobiliteitshulpmiddelen te ontvangen (artikel 10, tweede lid), wordt het principe van de wederzijdse erkenning in beginsel gerespecteerd.

Artikel 11, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord bepaalt evenwel dat een bevoegde deelentiteit "bijkomende criteria" kan opleggen die tevens gelden voor de gelijkgestelde bandagisten, terwijl artikel 10, derde lid, de bevoegde deelentiteit de mogelijkheid biedt om de gelijkstelling in te trekken of te schorsen, niet alleen wanneer de gelijkgestelde bandagist/orthopedisch technoloog niet aan de bijkomende criteria voldoet, maar ook wanneer die niet voldoet aan de (basis)voorwaarden van de bevoegde deelentiteit.

In weerwil van het stilzwijgen van het samenwerkingsakkoord,[24] zal een deelentiteit, om in overeenstemming te zijn met het beginsel van wederzijdse erkenning, slechts bijkomende criteria kunnen vaststellen of de gelijkstelling kunnen schorsen of intrekken, wanneer daarvoor legitieme doelstellingen kunnen worden aangevoerd. Dat hierover door de deelentiteiten overleg zal worden gevoerd (artikel 11, tweede lid), is op zichzelf niet voldoende om met dat beginsel in overeenstemming te blijven.

[22] Artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen'. Hoewel dat artikel "kadert in de toewijzing van bevoegdheden aan de Gewesten wat de economie betreft, geldt die bepaling als de uitdrukkelijke uiting van de wil van de bijzondere wetgever om een eenvormige basisregeling van de organisatie van de economie in een geïntegreerde markt te handhaven" (GwH 14 november 1991, nr. 32/91, 5.B.1.7).

[23] Memorie van toelichting bij het voorstel van bijzondere wet dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 'met betrekking tot de Zesde Staatshervorming', *Parl.St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-2232/1, 91. Zie ook GwH 29 april 2010, nr. 41/2010, B.5.3.

[24] De memorie van toelichting laat uitschijnen dat bijkomende criteria slechts kunnen worden opgelegd "voor specifieke doelgroepen" (zie de bespreking van artikel 10 in de memorie).

4. Opmerkingen bij de verschillende artikelen van het samenwerkingsakkoord

Artikel 11

9. Artikel 11, tweede lid, bepaalt dat de deelentiteiten in overleg gaan voor het specificeren van bijkomende criteria die aan bandagisten kunnen worden opgelegd als voorwaarde voor de terugbetaling van prestaties. Gevraagd of het om een nieuw substantieel vormvereiste gaat, verklaarde de gemachtigde het volgende:

> "Dit is een engagement tot voorafgaand overleg alvorens nieuwe kwaliteitseisen in te voeren. We hebben hiertoe ook een overlegorgaan voorzien in artikel 14. Dit is een inspanningsverbintenis."

Ondanks deze verklaring van de gemachtigde lijkt het overleg een verplichting voor de organen van de deelentiteiten opdat zij de betrokken bevoegdheid kunnen uitoefenen. Zoals de bepaling is geformuleerd, vormt het overleg voor de totstandkoming van reglementaire bepalingen een voorafgaand substantieel vormvereiste, waarvan de naleving door de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State en door de hoven en rechtbanken zal worden bewaakt. Deze vormvereiste is immers van aard om de inhoud van de reglementaire akten waarop ze betrekking heeft te beïnvloeden, en kan bovendien gevolgen hebben voor de rechten en verplichtingen van de bandagisten die door de verordenende maatregelen worden geraakt.

Artikel 14

10. Krachtens artikel 14 van het samenwerkingsakkoord wordt een overlegorgaan geïnstalleerd om de technische competenties en expertise te delen en om ervaringen uit te wisselen. Indien het de bedoeling is dat de deelentiteiten in het overlegorgaan overleggen over de bijkomende criteria, zoals de gemachtigde laat uitschijnen (zie opmerking 9), wordt dit het best uitdrukkelijk bepaald. In artikel 14 is immers enkel sprake van de "erkenning van producten" en van de "technische specificaties".

Artikel 15

11. In verband met artikel 15 van het samenwerkingsakkoord preciseerde de gemachtigde dat in een "uitvoeringsakkoord" verder geconcretiseerd zal worden wat onder "noodzakelijke informatie" dient te worden verstaan. Voor zover hiermee een uitvoerend samenwerkingsakkoord wordt bedoeld in de zin van artikel 92*bis*, § 1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dient zulks uitdrukkelijk in de tekst van artikel 15 tot uiting te worden gebracht.

Artikel 16

12. In artikel 16 wordt bepaald dat het samenwerkingsakkoord in werking treedt op 1 januari 2019. Daartoe is vereist dat alle partijen tegen dan met het akkoord hebben ingestemd, dat de instemmingsnormen in het Belgisch Staatsblad zijn bekendgemaakt en dat ze in werking zijn getreden.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS Jo BAERT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Instemming wordt verleend met het samenwerkingsakkoord van 31 december 2018 tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen.

Art. 3. Dit decreet heeft uitwerking vanaf 1 januari 2019.

Brussel, 1 februari 2019.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

BIJLAGE:
Tekst van het samenwerkingsakkoord

Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen

Gelet op van de Grondwet, artikel 128, 130, 135 en 138;

Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, artikel 5, §1, II, 4°;

Gelet op de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, artikel 4;

Gelet op het bijzonder decreet van de Franse Gemeenschap van 3 april 2014 betreffende de bevoegdheden van de Franse Gemeenschap waarvan de uitoefening naar het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschapscommissie wordt overgedragen;

Gelet op het decreet van de Franse Gemeenschapscommissie van 4 april 2014 betreffende de overdracht van de uitoefening van de bevoegdheden van de Franse Gemeenschap naar het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschapscommissie;

Gelet op het decreet van het Waalse Gewest van 11 april 2014 betreffende de bevoegdheden van de Franse Gemeenschap waarvan de uitoefening aan het Waalse Gewest en aan de Franse Gemeenschapscommissie overgedragen wordt;

Overwegende dat het noodzakelijk is om de continuïteit in de dienstverlening te garanderen;

Overwegende dat de rechtszekerheid van alle betrokken actoren moet gegarandeerd worden;

Overwegende dat de administratieve lasten voor de gebruikers, noch de verstrekkers van mobiliteitshulpmiddelen mogen toenemen door de wijzigingen ingevolge de Zesde Staatshervorming;

Overwegende dat de continuïteit van zorg in andere deelstaten dan waar men woont,, moet gegarandeerd worden;

De Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

Het Waals gewest, vertegenwoordigd door Waals minister van Sociale actie, Gezondheid, Gelijke kansen, Ambtenarenzaken en Administratieve Vereenvoudiging;

De Duitstalige gemeenschap, vertegenwoordigd door de minister van Gezin, Gezondheid en Sociale aangelegenheden;

Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, vertegenwoordigd door de Leden bevoegd voor Beleid inzake Bijstand aan Personen;

Het College van de Franse Gemeenschapscommissie, vertegenwoordigd door het Lid bevoegd Gezin en voor Personen met een Handicap ;

Hierna "de partijen bij het akkoord" genoemd;

Zijn, gezamenlijk hun respectievelijke bevoegdheden uitoefenend, het volgende overeengekomen:

Hoofdstuk 1. Definities

Artikel 1. In dit samenwerkingsakkoord wordt verstaan onder:
1° deelentiteiten: de Vlaamse Gemeenschap, het Waals Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof), de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) en de Duitstalige Gemeenschap;
2° mobiliteitshulpmiddelen: zowel de mobiliteitshulpmiddelen die werden overgedragen naar de gemeenschappen en de gewesten met de Bijzondere Wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming en voorheen vergoed werden door de federale overheid via de ziekte- en invaliditeitsverzekering als de mobiliteitshulpmiddelen die al door de gemeenschappen vergoed werden op grond van hun bevoegdheid inzake het beleid van personen met een handicap, vermeld in artikel 5, §1, II, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
3° woonplaats: het adres waar de rechthebbende op een mobiliteitshulpmiddel woont, conform artikel 32, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek;
4° persoon: een rechthebbende op een mobiliteitshulpmiddel.

Hoofdstuk 2. Toepassingsgebied

Art. 2. Het samenwerkingsakkoord heeft betrekking op de mobiliteitshulpmiddelen.

Art. 3. Dit samenwerkingsakkoord gaat enkel over personen die hun woonplaats hebben binnen België, en over personen die rechten openen binnen de toepassing van de Europese en internationale regelgeving.

Hoofdstuk 3. Basisprincipes

Art. 4. Het samenwerkingsakkoord heeft tot doel om de continuïteit in de dienstverlening en de rechtszekerheid van alle betrokken actoren te garanderen.

Hoofdstuk 4. Afspraken tussen de deelstaten

Afdeling 1. Rechthebbende op mobiliteitshulpmiddelen

Art. 5. §1 De woonplaats van de persoon bepaalt welke deelentiteit bevoegd is voor de tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen. De woonplaats bepaalt in welke deelentiteit de aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel ingediend moet worden. De procedure voor de aanvraag en de uitbetaling verlopen volgens de regels van de deelentiteit waar de aanvraag werd ingediend.

Voor de toepassing van het vorige lid, kan de inwoner van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad zijn aanvraag voor tegemoetkoming, met inbegrip van de aanvullende tegemoetkoming, indienen bij hetzij het loket van de GGC, hetzij de zorgkas van de Vlaamse Sociale Bescherming (VSB), volgens de regels bepaald in het samenwerkingsakkoord tussen

de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

§2 In afwijking van paragraaf 1 bepaalt de exploitatiezetel van de werkgever van personen die hun woonplaats hebben in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland, welke deelentiteit bevoegd is, indien zij rechten op prestaties openen op basis van de Europese regelgeving of internationale verdragen, in het kader van dit samenwerkingsakkoord.

Voor personen die hun woonplaats hebben in een andere lidstaat van de Europese Unie of in van een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte of in Zwitserland, die recht hebben op een Belgisch pensioen op basis van de Europese regelgeving of internationale verdragen, bepaalt de exploitatiezetel van laatste de werkgever van desbetreffende persoon, alvorens deze op pensioen gegaan is, welke deelentiteit bevoegd is.

§3. Elke deelentiteit werkt met eigen aanvraagformulieren. De aanvraagformulieren mogen ook ingevuld worden door artsen en indicatiestellers van een andere deelentiteit, in zoverre zij de procedures en regelgeving van de betrokken deelentiteit respecteren.

Art. 6. Als de woonplaats van de persoon is gewijzigd naar een andere deelentiteit, dan wordt het dossier meegegeven met de rechthebbende op een mobiliteitshulpmiddel of overgemaakt naar het loket aangeduid door de persoon, zodat de nieuwe deelentiteit over alle relevante gegevens uit het dossier beschikt met het oog op de behandeling van lopende (renting) of nieuwe aanvragen.

Art. 7. Als de woonplaats van de persoon, die beschikt over een mobiliteitshulpmiddel dat is afgeleverd in een rentingsysteem, gewijzigd is naar een andere deelentiteit, dan beschikt hij over een uitlooprecht van 3 maanden. Deze periode start vanaf de dag waarop de wijziging van domicilie is geregistreerd in de gemeente.

In de periode van het uitlooprecht kan de rechthebbende op een mobiliteitshulpmiddel vervolgens in de deelentiteit van zijn nieuwe woonplaats een nieuwe aanvraag indienen.

Art. 8. Als de woonplaats van de persoon is gewijzigd naar een andere deelentiteit na de aanvraag en voor de beslissing, dan wordt de procedure verdergezet in de deelstaat waar de persoon zijn aanvraag heeft gedaan.

Als uitzondering geldt in geval van renting en bij verhuis naar een andere deelentiteit, dat het dossier overgedragen wordt conform artikel 6. Het loket van de nieuwe deelentiteit zorgt ervoor dat de procedure kan worden verdergezet in de andere deelentiteit, waar mogelijk op basis van de bestaande indicatiestelling.

Art. 9. Als de woonplaats van de persoon is gewijzigd van een deelentiteit naar een andere deelentiteit, dan gelden de hernieuwingstermijnen van de deelentiteit waar de persoon zijn nieuwe woonplaats heeft.

Afdeling 2. Bandagisten/Orthopedisch technoloog in de mobiliteitshulpmiddelen

Art. 10. Onder voorbehoud van de erkenningen door de respectievelijke deelentiteiten voor 1 januari 2019 worden de bandagisten die voor 1 januari 2019 door de federale overheid zijn erkend, automatisch verbonden met en gemachtigd door de deelentiteit waar hun exploitatiezetel gelegen is, onder voorbehoud van de bepalingen eigen aan de entiteit. De deelentiteit heeft het recht om de machtiging te schorsen of in te trekken.

De bandagisten/ orthopedisch technologen in de mobiliteitshulpmiddelen die in een deelentiteit gemachtigd zijn in het kader van een derdebetalersregeling tegemoetkomingen voor mobiliteitshulpmiddelen te ontvangen, worden automatisch gelijkgesteld met de in de andere deelentiteiten gemachtigde bandagisten/orthopedisch technologen in de mobiliteitshulpmiddelen.

De bandagisten met exploitatiezetel in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad wenden zich tot de Vlaamse Gemeenschap ,de GGC of de Cocof om gemachtigd te worden conform artikel 128, § 2 van de Grondwet en artikel 63, eerste lid, Bijzondere Wet van 12 januari 1989. De andere deelentiteit zal deze machtigingen gelijkstellen met een machtiging door deze deelentiteit.

Iedere deelentiteit kan een gelijkstelling intrekken of schorsen, als de bandagist/orthopedisch technoloog in de mobiliteitshulpmiddelen niet voldoet aan de voorwaarden die de betrokken deelentiteit heeft vastgelegd of de bijkomende criteria, vermeld in artikel 11. Deze intrekking heeft slechts rechtgevolgen voor de deelentiteit die de machtiging schorst of intrekt.

De deelentiteiten stellen elkaar in kennis van de schorsing of intrekking van een machtiging of een gelijkstelling.

Art. 11. Met behoud van de toepassing van artikel 10 kan iedere bevoegde deelentiteit voor de terugbetaling van prestaties in het kader van de mobiliteitshulpmiddelen aan de bandagisten bijkomende criteria opleggen, o.a. inzake vorming en navorming. Deze gelden tevens voor de gelijkgestelde bandagisten, bepaald in artikel 10, die hun exploitatiezetel in een andere dan de bevoegde deelentiteit hebben en die prestaties leveren in de bevoegde entiteit.

De deelentiteiten verbinden zich ertoe in overleg te gaan voor het specifiëren van deze vereisten en om de criteria maximaal op elkaar af te stemmen.

De controle op het voldoen aan de bijkomende criteria kan door de bevoegde deelentiteit uitgevoerd worden, volgens de modaliteiten die verder overeengekomen worden in een uitvoeringsakkoord, vermeld in artikel 92bis, §1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Afdeling 3. Gemeenschappelijke lijst van producten

Art. 12. Ten einde de versnippering in het aanbod aan mobiliteitshulpmiddelen tegen te gaan en ten einde de administratieve lasten voor de producenten en de leveranciers van mobiliteitshulpmiddelen te beperken werken de deelentiteiten - met uitzondering van de Duitstalige Gemeenschap - samen, zodat producenten en de leveranciers de aanvraag voor de erkenning van een product slechts één keer moeten indienen.

De deelentiteiten bepalen hiertoe gezamenlijk de technische specificaties waaraan een mobiliteitshulpmiddel moet voldoen in een uitvoeringsakkoord, vermeld in artikel 92bis, §1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Tevens werken de deelentiteiten voor het registreren van de productinformatie een gemeenschappelijke structuur en logica uit. Deze gemeenschappelijke structuur en logica moeten resulteren in een gemeenschappelijke lijst van producten, waarbij de producten die voor tegemoetkoming in aanmerking komen, de administratieve procedure, de toekenningsvoorwaarden, de terugbetalingscriteria en de hernieuwingstermijnen echter door iedere deelentiteit autonoom beheerd worden.

Afdeling 4. Adviescommissies

Art. 13. Indien een deelentiteit een adviescommissie heeft opgericht met als opdracht het verlenen van advies en het formuleren van voorstellen in het kader van de aanpassingen van de lijst van voor vergoeding in aanmerking genomen producten, de vergoedingsvoorwaarden en de modaliteiten van vergoeding, kunnen de andere deelentiteiten de adviescommissie bijwonen.

De afgevaardigden van de andere deelentiteiten zijn als waarnemer uitgenodigd op de vergaderingen van de adviescommissie van de deelentiteit en hebben geen stemrecht.

Afdeling 5. Overlegorgaan

Art. 14. Er wordt een overlegorgaan geïnstalleerd waarop de deelentiteiten de technische competenties en expertise kunnen delen en ervaringen uitwisselen. Het overlegorgaan heeft tot doel om over de deelentiteiten heen inzake de erkenning van producten een coherent beleid te faciliteren, zonder afbreuk te doen aan de autonomie van iedere deelentiteit. Op het overlegorgaan worden ook de technische specificaties, vermeld in artikel 12, voorbereid.

Het overlegorgaan is samengesteld uit vertegenwoordigers van de respectievelijke administraties en kan ad hoc aangevuld worden met experten uit de respectievelijke adviescommissies van de deelstaten en van de uitvoeringsorganisaties.

Afdeling 6. Gegevensuitwisseling

Art. 15. De deelentiteiten verbinden zich ertoe alle noodzakelijke informatie uit te wisselen die vereist is voor de uitvoering van dit samenwerkingsakkoord. In een uitvoeringsakkoord, vermeld in artikel 92bis, §1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, wordt bepaald welke informatie als noodzakelijk beschouwd wordt.

Hoofdstuk 5. Inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord

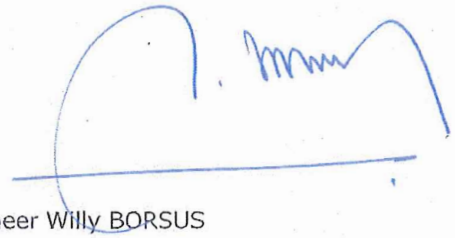
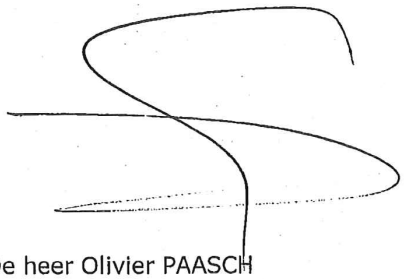
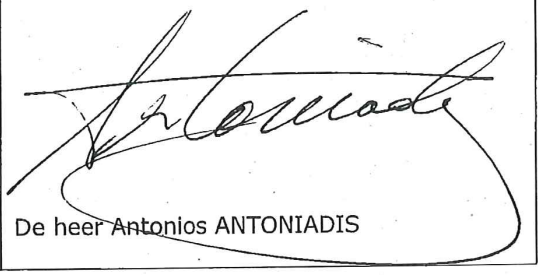
Art. 16. Dit samenwerkingsakkoord heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2019, met uitzondering van artikel 12, dat in werking treedt op een gemeenschappelijke datum bepaald door een besluit van elk van de bevoegde regeringen.

Elke partij bij dit akkoord kan een dit akkoord opzeggen mits een schriftelijke opzeggingstermijn van één jaar aan de andere partijen bij dit akkoord.

Getekend te Brussel op 31 december 2018, in één origineel exemplaar in het Nederlands, het Frans en het Duits, dat zal worden gedeponeerd bij de Vlaamse Gemeenschap die zal instaan voor de eensluidende verklaarde afschriften en de publicatie in het Belgisch staatsblad

De Minister-President van de Vlaamse Gemeenschap,	De Vlaamse Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,
De heer Geert BOURGEOIS	De heer Jo VANDEURZEN

De voorzitter van het verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, De heer Rudi VERVOORT	Het Lid van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd voor het Beleid inzake Bijstand aan Personen, De heer Pascal SMET
	Het Lid van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd voor het Beleid inzake Bijstand aan Personen, Mevrouw Céline FREMAULT
Minister-Voorzitter van het College van de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof), Mevrouw Fadila LAANAN	Het Lid van het College van de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof), bevoegd voor Personen met een Handicap, Mevrouw Céline FREMAULT

De Minister-president van de Waalse regering, De heer Willy BORSUS	De Vice-Voorzitter en Waals Minister van Sociale actie, Gezondheid en Gelijke kansen, Ambtenarenzaken en Administratieve Vereenvoudiging, Mevrouw Alda GREOLI,
De minister-president van de Duitstalige regering, De heer Olivier PAASCH	De Minister van de Duitstalige Gemeenschap van Gezin, Gezondheid en sociale Aangelegenheden, De heer Antonios ANTONIADIS